

ทะเลมิตี

สิบชีวิตยุคไดโนเสาร์

นวนิยายแอ็คชั่น เอาชีวิตรอด ผจญภัย

ทหารสิบนาย ชายห้า หญิงห้า ทะเลมิตีไปพร้อมอาวุธครบมือ
สู่โลกดึกดำบรรพ์ที่ไม่มีใครเป็นเจ้าของ พวกเขาต้องรอด
ด้วยการหลบหนีและป้องกันเท่านั้น เพราะที่นี่ไม่มีใครชนะได้ด้วยกำลัง

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ ๑ – สายฟ้าสีม่วงที่ไม่มีชื่อ

ป่าดิบชายแดนด้านตะวันตกมืดสนิทเมื่อเข็มนาฬิกาเลยเที่ยงคืนไปได้ราวสอง
ชั่วโมง หน่วยปฏิบัติการพิเศษ "เหยี่ยวราตรี" สิบนายเดินแถวตอนลึกเข้าไปในผืน
ป่าเพื่อฝึกซ้อมภารกิจลาดตระเวนกลางคืนประจำปี ทุกคนสะพายอาวุธประจำ
กายครบมือ ตั้งแต่ปืนเล็กยาว ปืนกลมือ ไปจนถึงกระเป๋าวะกัณฑ์และวิทยุสื่อสาร
ร้อยตริกฤตภาส สินธุเสน หรือที่ลูกน้องเรียกกันติดปากว่า "ผู้กองต้น" เดินนำหน้า
แถว มือขวากำแผนที่กระดาษกันน้ำ ตาจับจ้องไปที่จีพีเอสข้อมือที่กะพริบ

สัญญาณผิปกติมาตั้งแต่สิบนาทีก่อน

"สัญญาณจีพีเอสของผมห้างตั้งแต่เมื่อก็รับผู้กอง" ร้อยตรีหญิงพิมพ์ชนก ธาราทิพย์ เจ้าหน้าที่สื่อสารประจำหน่วยกระซิบรายงาน ดวงตาคู่คมมองไปที่หน้าจอวิทย์ที่มีแต่สัญญาณรบกวนวิ่งพล่าน

ก่อนที่ผู้กองต้นจะหันตอบกลับ ท้องฟ้าเหนือแนวต้นไม้ก็สว่างวาบด้วยแสงฟ้าผ่าสีม่วงที่ไม่เคยมีใครในหน่วยเคยเห็นมาก่อน เสียงฟ้าร้องดังก้องราวกับพื้นดินกำลังจะแยกออกจากกัน ลมกรรโชกแรงจนใบไม้ปลิวว่อน

"ทุกคนหมอบต่ำ ตั้งการ์ดรอบตัว!" ผู้กองต้นตะโกนสั่ง สัญชาติญาณทหารสั่งให้เขาปกป้องคนของเขาก่อนสิ่งอื่นใด

จำสิบเอกณัฐพล "หมี" วิ่งเข้าประจำตำแหน่งพร้อมปืนกลมือ สิบเอกหญิงชลธิชา "ชล" ผู้เชี่ยวชาญด้านการเอาตัวรอดในป่าของหน่วยดึงมือสิบลีก็ัญญาวิร์ "แก้ว" น้องใหม่ล่าสุดของหน่วยเข้ามาไว้ใกล้ตัว ขณะที่พื้นดินใต้เท้าทุกคนเริ่มเรืองแสงสีม่วงอมทองเป็นวงกลมขนาดใหญ่

"นี่มันอะไรกัน!" สิบลีธนกฤต "เต้ย" เด็กที่สุดในหน่วยตะโกนด้วยเสียงสั่น ก่อนที่แสงจะพุ่งขึ้นท่วมทุกคนพร้อมกันทั้งสิบนาย

เสียงฟ้าร้องครั้งสุดท้ายดังกึกก้องไปทั่วผืนป่า แล้วทุกอย่างก็เงียบสนิท

| บทที่ ๒ — ตื่นกลางโลกที่หายไป

ผู้กองต้นลิ้มตาขึ้นท่ามกลางอากาศร้อนชื้นที่แตกต่างจากป่าเมื่อครู่โดยสิ้นเชิง
กลิ่นดินโคลนผสมกลิ่นพืชพันธุ์แปลกตาลอยมาปะทะจมูก ต้นไม้รอบตัวสูงใหญ่
เกินกว่าต้นไม้ชนิดใดที่เขาเคยเห็นในชีวิต ใบเฟิร์นขนาดเท่าลำตัวคนแผ่กว้าง
ปกคลุมพื้นดินไปทั่วบริเวณ

"นับจำนวนคน!" เขาตะโกนทันทีที่ตั้งสติได้ เสียงขานชื่อดังขึ้นทีละคนจากพุ่มไม้
รอบข้าง จนครบสิบ ไม่มีใครขาดหายไปแม้แต่คนเดียว

สิบเอกหญิงชลธิชาขึ้นขึ้นพลาถมองไปรอบตัวด้วยสายตาผู้เชี่ยวชาญ เธอเคยผ่าน
การฝึกเอาตัวรอดในป่าดิบชื้นทุกภูมิภาคของประเทศ แต่ไม่เคยเห็นพืชพันธุ์แบบนี้
มาก่อนในชีวิต "ผู้กองคะ ต้นไม้พวกนี้... มันไม่ควรจะมีอยู่บนโลกแล้วนะคะ"

ขณะที่ทุกคนกำลังสำรวจสภาพร่างกายและอาวุธของตัวเอง สิบเอกหญิงณัฏฐนิ
ชา "นิว" มือปืนชุ่มยิงประจำหน่วยที่มีสายตาคมกริบที่สุดในทีม ก็ชี้ไปที่พื้นดิน
เปียกใกล้ลำธารเล็กๆ ด้วยสีหน้าตื่นเครียด รอยเท้าสามนิ้วขนาดใหญ่กว่าลำตัวคน
พาดยาวอยู่บนโคลน ลึกจนเห็นได้ชัดว่าเจ้าของรอยเท้ามีน้ำหนักมหาศาล

ไม่มีใครในหน่วยพูดอะไรอยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งจ่าสิบเอกณัฏฐพลผู้พูดตรงที่สุดใน
ทีมทำลายความเงียบ "พูดตรงๆ นะ ผมว่านี่มันรอยเท้าไดโนเสาร์"

ผู้กองต้นสุดหายใจลึก ก่อนหันมาประกาศต่อหน้าลูกน้องทั้งเก้าคนด้วยน้ำเสียง
มั่นคงที่สุดเท่าที่จะทำได้ "ไม่ว่าที่นี่คืออะไร เรายังไม่รู้กติกาของโลกใบนี้ เราจึงต้อง

เป็นแขก ไม่ใช่เจ้าของ กฎข้อแรกและข้อเดียวของหน่วยนับจากนี้คือ เราสู้เพื่อ
รอด ไม่ใช่สู้เพื่อชนะ หนีก่อนเสมอถ้าหนีได้ และไม่มีใครถูกทิ้งไว้ข้างหลังแม้แต่คน
เดียว"

ทุกคนพยักหน้ารับคำสั่งอย่างเงิบๆ ท่ามกลางป่าดึกดำบรรพ์ที่ไม่รู้ว่าซ่อน
อันตรายอะไรไว้อีกบ้าง

| บทที่ ๓ — เงามที่เคลื่อนไหวในโพรงหิน

สามชั่วโมงหลังจากตั้งหลักได้ หน่วยเหยี่ยวราตรีเคลื่อนที่เป็นแถวตอนเรียงหนึ่งไป
ตามแนวหุบเขาหินเพื่อหาที่กำบัง จนกระทั่งพลบค่ำ เสียงฝีเท้าหนักอึ้งดังกึกก้อง
ผ่านพื้นดินเข้ามาจากระยะไกล ทุกครั้งที่เสียงนั้นดังขึ้น ใบไม้รอบตัวจะสั่นไหว
ตามจังหวะ

"มันกำลังเข้ามาทางนี้" สิบเอกหญิงฉันทลักษณ์กระซิบผ่านชุดสื่อสารมือ สายตาจับ
จ้องผ่านกล้องส่องทางไกลไปที่เงาสีเทาเข้มขนาดใหญ่กว่ารถกระบะสองเท่าที่
กำลังเคลื่อนผ่านพุ่มไม้ ปากยาวเต็มไปด้วยฟันแหลมคม

ผู้กองต้นยกมือส่งสัญญาณให้ทุกคนหยุดนิ่ง แต่สายลมที่พัดเปลี่ยนทิศกลับพากลิ่น
ตัวของมนุษย์ลอยไปเข้าจมูกสัตว์นักล่าตัวนั้นพอดี เสียงคำรามต่ำก้องดังขึ้น ตาม

ด้วยการวิ่งพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วที่ไม่มีใครคาดคิด

"พลุส่องสว่าง ยิงตอนนี้!" ผู้กองต้นตะโกน จำสิบเอกหมีดึงสลักพลุแสงจ้าสว่างออกไปกลางอากาศ แสงจ้าที่ระเบิดออกมาทำให้สัตว์นักล่าชะงักและส่ายหัวด้วยความมึนงงชั่วขณะ

"ทุกคนถอยเข้าโพรงหิน อย่ายิงมันเด็ดขาด เก็บกระสุนไว้ป้องกันตัวเท่านั้น!" เป็นคำสั่งซ้ำที่ผู้กองต้นตะโกนย้ำ ขณะที่ทั้งหน่วยถอยร่นเป็นรูปพัด สิบเอกหญิงแพรวผู้เชี่ยวชาญด้านอาวุธตั้งกระป๋องควันสว่างสกัดแนวทาง ควันสีขาวหนาที่บดบังทัศนวิสัยของสัตว์นักล่าได้ชั่วขณะ

ระหว่างการถอยร่น สิบตรีเตี้ยพลาดก้าวเท้าสะดุดรากไม้ล้มลงจนข้อเท้าแพลง สิบเอกปรกรณ์ "ปอนด์" แพทย์สนามของหน่วยไม่รอช้า วิ่งย้อนกลับไปพยุงเตี้ยขึ้นมาสอดใต้แขน ลากพากันหลบเข้าไปในโพรงหินแคบก่อนที่สัตว์นักล่าจะฝ่าควันเข้ามาทัน ทุกคนในหน่วยช่วยกันปิดปากโพรงด้วยกิ่งไม้และก้อนหินอย่างเงียบที่สุด

เสียงคำรามดังอยู่นอกโพรงอีกพักใหญ่ก่อนจะค่อยๆ ห่างออกไป ทุกคนหายใจไม่ทั่วท้องจนกว่าเสียงนั้นจะเงียบหายไปในความมืดสนิท

"ขอบคุณนะพี่ปอนด์" เตี้ยกระซิบด้วยเสียงสั่น กอดแขนตัวเองแน่น

"ไม่ต้องขอบคุณ พวกเราเป็นทีมเดียวกัน" ปอนด์ตอบพลางพันผ้ายืดรอบข้อเท้าที่บวมของเตี้ยอย่างชำนาญ

| บทที่ ๔ — ผลไม้ที่ไม่มีชื่อ

วันที่สามในโลกดึกดำบรรพ์ ความหิวเริ่มเป็นศัตรูที่น่ากลัวไม่แพ้สัตว์นักล่า เสบียง
แห้งที่ติดตัวมาเหลือน้อยเต็มที จนกระทั่งหน่วยเดินทางมาพบทุ่งราบที่เต็มไปด้วย
ต้นไม้ผลดกซึ่งไม่มีใครในหน่วยรู้จักมาก่อน ผลไม้สีส้มอมม่วงลูกกลมขนาดเท่า
กำปั้นห้อยเป็นพวงเต็มกิ่ง กลิ่นหอมหวานลอยมาเตะจมูกจนน้ำลายสอ

"มีผลไม้เยอะมากเลยคะผู้กอง!" สิบตรีแก้วส่งเสียงดีใจ วิ่งเข้าไปหยิบผลไม้ลูกหนึ่ง
ขึ้นมาจะกัดทันที ก่อนมือของสิบเอกหญิงชลธิชาจะปาดเข้ามาห้ามไว้ทัน

"อย่า!" ชลตะโกนเสียงดังกว่าที่ตั้งใจ "เราไม่รู้จักพืชพันธุ์ในโลกนี้เลยสักชนิด ผลไม้
หน้าตาสวยที่สุดอาจเป็นพิษร้ายแรงที่สุดก็ได้ ให้พี่ตรวจก่อน"

ชลใช้ขั้นตอนการทดสอบพืชกินได้ตามหลักการเอาตัวรอดที่ร่ำเรียนมา เริ่มจากดม
กลิ่น สังเกตสีและเนื้อสัมผัสของเปลือก ทาน้ำจากผลไว้ที่ผิวหนังท้องแขนแล้วรอ
สังเกตอาการระคายเคืองนานหนึ่งชั่วโมง ก่อนจะตะปลายลิ้นเพียงน้อยนิดและ
รอดูอาการอีกสิบห้านาทีโดยยังไม่กลืน ทุกขั้นตอนทำอย่างละเอียดถี่ถ้วนภายใต้
สายตาเฝ้าดูของทั้งหน่วย

"มีพวกสัตว์เลื้อยคลานตัวเล็กๆ กินผลไม้ต้นนี้อยู่ตรงโน้นด้วยครับ" สิบเอกวีรภัทร
"วี" หน่วยลาดตระเวนรายงานหลังกลับจากการสำรวจรอบบริเวณ ชี้ไปที่ฝูงสัตว์

คล้ายกิ่งก้านขนาดเล็กที่กำลังกักกินผลไม้ชนิดเดียวกันอย่างเอร็ดอร่อยโดยไม่มี
อาการผิดปกติ

"นั่นเป็นสัญญาณที่ดี แต่ไม่ใช่หลักประกันร้อยเปอร์เซ็นต์" ชลอธิบาย "สัตว์บาง
ชนิดกินพืชที่เป็นพิษต่อมนุษย์ได้โดยไม่เป็นอะไร เราต้องรอบคอบไว้ก่อนเสมอ"

หลังผ่านกระบวนการทดสอบอย่างระมัดระวังนานเกือบสองชั่วโมง ชลจึงยอมกลืน
เนื้อผลไม้ชิ้นเล็กที่สุดลงไปแล้วรอดูอาการอีกหลายชั่วโมงก่อนประกาศว่า
ปลอดภัย เสียงโห่ร้องดีใจเบาๆ ดังขึ้นทั่วทั้งหน่วย

นับจากวันนั้น ทีมจัดระบบเวรยามหาอาหารแบ่งเป็นกลุ่มย่อย บางกลุ่มออกสำรวจ
หาผลไม้ชนิดใหม่ บางกลุ่มอยู่เฝ้าระวังภัยรอบบริเวณ ทุกผลไม้ชนิดใหม่ที่พบต้อง
ผ่านการทดสอบตามขั้นตอนของชลเสมอไม่มีข้อยกเว้น แม้จะหิวโหยเพียงใด
ก็ตาม

| บทที่ ๕ — ที่พักพิงกลางพงไพร

สัปดาห์แรกผ่านไป หน่วยเหยี่ยวราตรีสร้างที่พักพิงชั่วคราวใต้ชะง่อนหินขนาดใหญ่
ที่กำบังฝนและสายตาจากสัตว์นักล่าได้เป็นอย่างดี สิบเอกหญิงแพรวัดัดแปลง
เชือกและกระดิ่งเล็กๆ จากอุปกรณ์ที่ติดตัวมาทำเป็นระบบเตือนภัยรอบแนว

ป้องกัน ขณะที่จำสืบเอกหมี่และสืบเอกรวีช่วยกันวางแนวกิ่งไม้แหลมกันสัตว์บุกรุก
ทุกคืน หน่วยจัดเวรยามเฝ้าระวังเป็นคู่ผลัดเปลี่ยนกันทุกสองชั่วโมง จับคู่สลับกัน
ไปมาทั้งชายและหญิงเพื่อให้ทุกคนได้พักผ่อนอย่างเท่าเทียม คืนหนึ่งขณะที่ผู้กอง
ต้นและชลอยู่เวรยามด้วยกัน เสียงฝีเท้าหนักนับสิบนับร้อยดังกึกก้องขึ้นจากระยะ
ไกล พื้นดินสั่นสะเทือนราวกับแผ่นดินไหวเบาๆ

"ฝูงใหญ่กำลังอพยพผ่านมา" ชลกระซิบ ตาเบิกกว้างมองไปที่เงาสัตว์กินพืชขนาด
มหึมานับสิบตัวที่กำลังเดินผ่านหุบเขาไม่ไกลจากที่พักพิง

ผู้กองต้นปลุกทุกคนขึ้นอย่างเงียบที่สุด สั่งให้ทุกคนหมอบนิ่งอยู่ในที่กำบังและดับ
ไฟทุกดวง ทั้งหน่วยกลั้นหายใจเฝ้ามองฝูงสัตว์ยักษ์เดินผ่านไปอย่างช้าๆ นาน
เกือบชั่วโมงโดยไม่มีใครขยับแม้แต่นิ้วเดียว จนฝูงสัตว์เดินผ่านพ้นไปอย่าง
ปลอดภัย

คืนนั้นเอง ระหว่างรอฟ้าสว่าง พิมพ์ชนกเล่าให้เพื่อนร่วมหน่วยฟังว่าเธอสมัครเข้า
กองทัพบกเพื่อพิสูจน์ตัวเองให้พ่อที่เคยดูถูกความสามารถของลูกสาวเห็นว่าเธอทำได้
ส่วนเตี้ยสารภาพว่าเขายังไม่ทันบอกลาแม่ก่อนออกมาปฏิบัติภารกิจ ทุกคนใน
หน่วยผลัดกันเล่าความในใจที่ไม่เคยพูดให้ใครฟังมาก่อน ความกลัวและความหวัง
ของแต่ละคนถูกแบ่งปันกันท่ามกลางความมืดของโลกที่ไม่มีใครรู้จัก จนสิบชีวิตที่
เคยเป็นเพียงเพื่อนร่วมหน่วยกลายเป็นครอบครัวเดียวกันโดยไม่รู้ตัว

| บทที่ ๖ — แสงที่ปลายขอบฟ้า

สิบวันผ่านไปนับตั้งแต่วันแรกที่ตกลงมาในโลกดึกดำบรรพ์ สิบเอกวี่และสิบเอกหญิงนิวกลับมาจากภารกิจลาดตระเวนไกลด้วยสีหน้าตื่นเต้นปนสับสน

"ผู้กองครับ เราเห็นแสงสีม่วงทองเรืองแสงอยู่บนยอดเขาสูงที่สาม ห่างจากที่นี่ไปประมาณสองวันเดินเท้า" วีรายงาน มือกางแผนที่ที่วาดขึ้นเองคร่าวๆ ระหว่างการลาดตระเวน

"แสงแบบเดียวกับตอนที่เรตกลงมาที่นี่ปะเลยกะ" นิวเสริม น้ำเสียงมีความหวังปนอยู่

ทั้งหน่วยรวมตัวกันในวงประชุมเล็กๆ ใต้ชะงอกหิน ทุกคนมองหน้ากันด้วยความรู้สึกที่ผสมปนกันระหว่างความหวังและความกังวล การเดินทางสองวันผ่านดินแดนที่เต็มไปด้วยอันตรายไม่ใช่เรื่องง่าย แต่การอยู่ที่นี้ต่อไปโดยไม่รู้อนาคตก็ไม่ใช่ทางเลือกที่ดีไปกว่ากัน

"ผมไม่รับประกันว่าแสงนั้นจะพาเรากลับบ้านได้จริง" ผู้กองต้นพูดอย่างตรงไปตรงมา สายตามองไปยังลูกน้องทุกคนทีละคน "แต่ผมรับประกันได้อย่างเดียวว่า ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น เราจะไปด้วยกัน และกลับมาด้วยกัน สู้เพื่อรอด ไม่ใช่สู้เพื่อชนะ หนีก่อนเสมอถ้าหนีได้ และไม่มีใครถูกทิ้งไว้ข้างหลังแม้แต่คนเดียว เหมือนที่เราตั้งใจไว้ตั้งแต่วันแรก"

ชลพยักหน้าเห็นด้วย มือกำแน่นถุงผ้าใส่ผลไม้ที่เก็บสะสมไว้เป็นเสบียงสำหรับการ

เดินทาง "เราผ่านมาได้สิบวันโดยไม่เสียใครไปแม้แต่คนเดียว เพราะเราช่วยกัน
เสมอ การเดินทางครั้งนี้ก็จะไม่ต่างกัน"

รุ่งเช้าวันถัดมา หน่วยเหี่ยวราตรีสิบชีวิตออกเดินทางมุ่งหน้าสู่แสงประหลาดบน
ยอดเขาสูงที่สาม ท่ามกลางป่าดึกดำบรรพ์ที่ยังคงเต็มไปด้วยอันตรายไม่รู้จบ แต่
ครั้งนี้พวกเขาเดินไปด้วยกันอย่างมั่นคง ไม่มีใครรู้ว่าปลายทางจะพาพวกเขากลับ
บ้าน หรือจะนำไปสู่บทพิสูจน์ครั้งใหม่ที่ยิ่งใหญ่มากกว่าเดิม

สิ่งเดียวที่ทุกคนมั่นใจคือ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ พวกเขาจะเผชิญมันไปด้วย
กันเสมอ เพราะบทเรียนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกดึกดำบรรพ์ใบนี้สอนให้สิบชีวิตได้
เรียนรู้ ไม่ใช่วิธีเอาชนะสัตว์ยักษ์ที่แข็งแกร่งกว่ามนุษย์นับร้อยเท่า แต่คือความจริง
ที่ว่ามนุษย์จะแข็งแกร่งที่สุดก็ต่อเมื่อไม่มีใครต้องเผชิญหน้ากับความกลัวเพียง
ลำพัง

ท่ามกลางโลกที่ไม่มีใครรู้จัก สิบชีวิตพิสูจน์ให้เห็นว่าอาวุธที่ทรงพลังที่สุดไม่ใช่กระสุน

หรือคมมีด

แต่คือมือที่ยื่นมาช่วยกันในยามคับขัน

เส้นทางสู่แสงประหลาดบนยอดเขาเพิ่งเริ่มต้น

และการเดินทางกลับบ้านของหน่วยเหี่ยวราตรียังอีกยาวไกล...

— จบตอนที่ ๑ —